

A medinai remete

Gondolataim a régmúltba kalandoznak és megakadnak egy emberen, egy életen, ami már gyermekkoromban is igen-igen furcsának tűnt. Kint az erdőben élt házikójában, két kutya és pár birka társaságában. Bozontos szakállal, ősz haja a válláig ért, egy nálánál nagyobb bottal botozott, zsákból varrt nagy tarisznya lógott a nyakába. Máltóságosan lépkedett klumpájában, mint egy próféta, rámosolygott mindenkire, olyan sejtelmes mosollyal, hogy nem lehetett megállapítani, hogy barátságból teszi, vagy régről itt maradt az arcán. Nem sokat beszélt-ha szólt, röviden, megfontoltan bölcs derűvel fűszerezte a mondandóit. Kicsit bolondnak nézték, kicsit megkattantnak-talán az is volt szegény?

Hébe-hóba jött csak be a faluba, ha a boltból kellett valami, nem volt nagy igénye, magára meg pláne nem költött. Csak nyári ruhát vett, a télit maga varrta birkabőrrel, és váltig állította, ha abba beöltözik, mástól kell megkérdezni, hogy milyen idő van. El is lehetett hinni ezen állítását, mert a bőrön rajta volt a vastag birkagyapjú is. Hanem volt egy hibája-nem volt jó nagyon közel állni hozzá, mert a bőr nem a legnagyobb szakértelemmel volt kidolgozva, és bizony az illatát nehéz volt elviselni. Sarkától a talpáig báránybőrben, mint egy őslény, mint egy elvadult ember, nagyon illett az erdőhöz, az elvadult környezethez. Ne de hát nem sokan látták, nem sokan jártak az ő birodalmába, télen egy-két favágó, egy-egy földszomszéd. Madarak voltak a lakótársai-az énekük ébresztette-ha este a fészükre szálltak, ő is pihenni tért. Őzek, nyulak csodálkoztak rá, egy-egy róka osont a ház mögé, a kutyák éberségét kijátszva. A háztól nem messze egy nagy akácfán szarka fészek trónolt, már évek óta itt kelt ki az erdő szarka nemzetsége. Vadgerlék, cinkék, rigók, varjak, mind-mind ismerősei voltak, ha valamelyik elbóklászott, kereste, aggódott érte. Ha meglátta, hogy megjött az eltévedt madár, megnyugodott-mintha minden madárért ő felelne. Meg is pirongatta az eltűntet: "ejnye-ejnye te haszontalan, mit aggódtam érted, ilyet még egyszer ne csinálj!"

Fácán kakas kukorékolt az erdő szélén, majd élénk veszekedésbe kezdett két társával. Bizos valami fácán hölgy miatt tört ki az incidens. Na, mondta a remete, egyikőtök jó lesz holnapra ebédre, azzal egy botot közéjük suhintott. Egy kakas elrepült-kettő kiterült, két ebédmegvan. Abból él az ember, ami megadatik neki, azt pedig nem szabad elszalajtani, mert korgó gyomorral nem édes az álom.

Jó Jóska-mindenki így hívta, gyermektől a vénig-nem Józsefnek, nem Józsinak, mindenkinek így jött a nyelvére, mint pipás embernek a köpködés.

Jóképű, délceg ember, magabiztos, mosolygós szemekkel, epekedtek is érte a lányok. Válogatott is köztük, mint cigány gyerek a vadkörtebe. A nagy válogatás végén elvette a legcsúnyábbat, a leggazdagabbat, Gerendai Rozit. Meghült a vér a női erekbe, a csalódottságtól kígyót, békát mondtak rájuk-csupán jóindulatból. A megbántott nő képes bosszúra és úgy köszörüli máson a nyelvét, hogy azt a hideg rázza tőle. Mérges nyilakat lödözték Jó Jóska felé, mit előtte jól beáztattak vitriolba. De ő rajta nem fogott az átok, őt nem sebeztek halálra a nyilak. Rózsit pedig irigységből úgy lefestették, mint aki az ördög feleségénél sokkal, de sokkal csúnyább. Némely nagy száj szerint, az utálatos kép is szebb a zsidó templomba ökelménél. Szegény nem volt éppen egy világi dáma, nem volt egy gyönyörűség, de feleségnek megállta a helyét, akár egy szépségkirálynő. Az irigy, rosszindulatú embernek nem kell a szomszédba menni szemérmetlen kitalációkért, nem kell a vicc újságból merítenie ötletet, meg van itt áldva humorról, gúnnyal az asszony nép. De meg ám! És amit gondol, azt ki is mondja, sőt szétkürtöli széles e faluba, had nevesen a fafejű nép, más öröme úgy sem igen akad. Pedig az ilyen népszerűség nem sok dicséretet hoz a terjesztőre, sokan csak legyintenek rá és elintézik azzal: "Hogy csúf pletykás népség, jobb volna ha saját bajával törődne." A hírnek pedig nincs gazdája, mert a Kati mondta, az meg a Liditől hallotta, de neki meg a Juli mondta, annak meg a

ki tudja kinek a Marija. Pár nap elteltével lelohadt a pletyka láz, itt-ott még elhúzza a száját egy-két ember ha szóba kerül, és szép lassan elmúlik, mint a nátha.

Jó Jóska is hallotta ezeket a pletykákat, nem szólt ellenük, nem érvelt, csak sejtelmesen mosolygott, mint mindenek tudója az értetlenség felett. Az ő fejében már összeállt egy kép, már a jövő mutatta bőségét, mit neki takargatott, amiről még más nem tudott. Elképzelte a csodálkozást, a meglepetést, ha ez a szájtató pletykás banda meglátja az ő gazdagságát, az ő vagyonát. A mosolyában már bent bujkált a meglepetés öröme, és az a megelégedett vágy, hogyha a csodálkozó nép jön hozzá munkát kérni, jön hozzá pénzt keresni, ha jön hozzá kenyérért. No majd csak gyertek, megjegyeztelek benneteket magamnak, tudom majd ég a bőr a sunyi pofátokon, és majd megpróbáltok hazudni, hízelegni, dörgölözni, mint a kutya. Na majd csak gyertek, majd én is próbálok egy kicsit belétek rúgni, egy kicsit megtaposni, egy kicsit nektek is fájjon. Kíváncsi vagyok, -folytatta magában, -hogy fogtok a szemembe nézni kutya alázattal, hogy kér bocsánatot a sok zshivány. Na csak majd gyertek-találkozunk még-várlek benneteket.

Az öreg Gerendainak az egyik lába már a sírban lógott, rángatta is a halál becsülettel, de az öreg még nagy akarattal ellen állt. Még kapaszkodott az élet egy-két ágába, nem akarta megadni magát, mint haldokló dühös vad, rúgott-vágott, harcolt az életért. Pálinkát hozt Róza!- rivalt asszonyára, erő kell nekem, le kell gyűrnöm a halált. Róza asszony ugrott a kamrába, majd össze törte magát, hozta az életet adó pálinkát, egy egész üveggel. Gerendai Pál két kézzel fogta a pálinkás üveget-a dugót csak úgy zápfogával kirántotta, majd kiköpte, az begurult az ágy alá. Nagy sebesen felhajtotta az üveget, úgy szólt nyelés közben a nyeldekölője, hogy visszhangzott a szoba.

Róza megcsóválta a fejét-nem tetszett neki az a nagy torkosság, ez a szodé ivászat. De hát nem szólt, csak nézte megrémült szemmel, és valami borzalmas érzése támadt, mert nézni is rossz volt. Már nyílt a szája csupán annyira, hogy a foghíjai kilátszottak kicsit, kiáltani akart, hogy elég már-de nem jött ki hang a száján. Az öreg Gerendai levette szájáról az üveget, szuszogva fújta nagyokat, két böffenés között kijelentette: "Hát ez jól esett!" Aztán megforgatta szemeit a mestergerenda irányába, mintha onnan várta volna segítséget. Róza nyúlt az üvegért, hogy az asztalra tegye, de Pál olyan erősen szorította a hóna alá, hogy nem tudta kivenni azt. Nézte is nagy csodálkozással, hogy mit akar még ez a vén ember, hiszen már a felét megitta? Az öreg pedig felhajtotta újból, és kiitta a másik felét is. Az üveget az ágy mellé ejtette, az hangos puffanással jelezte, hogy széttört. Az öreg hanyatt vágta magát az ágyon, és hangos horkolással jelezte, hogy alszik. Róza az összetört üveg láttán elkezdett aggodalmaskodni-, „ennyi pálinkát meginni, csak meg ne fulladjon benne.” A törmeléket összesöpörte és kiment a konyhába ebédet főzni. Pál fújta a kását, a pálinka gőze sípolt ki a száján, és időnként olyan hangot adott ki, mint aki fuldoklik. Ezek a hangok a konyhába csak hézagosan értek ki, amit kissé elnyomott az ebéd főzés zaja. Rózát lekötötte az ebéd elkészítése, és a kutyát is állandóan ühüngengetni kellett az ajtónál, mert ott nyüszített, be akart jönni. Mi a fenét erőszakoskodik ez a kutya, nem szokott ez így nyüszíteni?

Dobott ki neki egy karéj kenyeret, majd azzal elszórakozik. A kutya bekapta a kidobott kenyeret, majd letette maga elé és tovább nem vett róla tudomást. Továbbra is nyüszítve nézte az ajtót és lesett befelé, valakit keresett a tekintetével. A szoba felől furcsa nesz szűrődött ki, mintha fuldokló hangon jajkiáltás szállna kifelé.

Róza szaladt a szobába, a kutya ott lohol a nyakába, ő már régóta érezte, hogy baj van. Az öreg Gerendai lelke az ajtónyitással kiosont, hogy a konyhán keresztül egy kis ételszagot magához véve szálljon el a másvilágra. A kutya még utána nézett, a hűséges kutya szimata megérezte, hogy távozik a gazda. Róza kétségbe esve rohant az urához, próbált bele életet rázni, de csak az élettelen testet zötykölte félelmébe.

Gerendai Pál kiadta lelkét,a pálinka átsegítette a másvilágra.Nem tudom,hova jutott a lelke,a mennyországba-e,vagy a pokolba?Gondolom,furcsán nézhetek a pálinkás lelkére,talán fintorogtak is az angyalok,talán undorodtak is egy kicsit tőle?

Ha a pokolba került,az ördögök talán jó szívvel fogadták,ők megszokták az ilyen-olyan furcsa lelkeket.Testét a földbe tették,kálvinista szokás szerint,egy fafej jelzi a nyughelyét.Fél év múlva Róza is követte egy őszi reggelen,amikor az első dér fehérlett a fűszálakon,ő is elment a párja után.Itt hagyta lányára,vejére ,házat,szőlőt,földet,jószágot,egy egész gazdaságot.Mér talán őrzi a temető a Gerendai nevet,hírt mondva az utókornak,hogy élt itt valaha egy ilyen nevű család.

Jónéra,Rozira maradt a Gerendai vagyon-ő volt az egyedüli örökös.Jó Jóska,az ifjú férj már számolta a vagyont,mit hogyan alakít ott,mit ad el és mi marad meg.Ment minden szépen,birka nyájai legeltek,boltot nyitottak,itt is és a szomszéd községben is egyet.A csúnya asszony is,mintha kivirult volna,mintha a sok tennivaló,a sürgés-forrás szépített volna rajta.Nincs az a csúnyság,amit egy kis kedvességgel ne lehetne széppé tenni.Azt pedig mindenki csodálta,azt a hozzáértő szorgalmat,ahogy a férje mellett dolgozott.Teltek a napok-ha nem is nagy-nagy boldogságban,de azért olyan enyhe öröm költözött közéjük amivel lehetett élni.

Jó úr-mert már a gazdagsága után kezdték urazni,fényes csizmába,kivixelt bajusszal járt,serénykedett,üzletelt,ellenőrizte a gazdaságot.Juhászai,szőlőmunkásai voltak,a boltokba hordta az árut,egyszóval mindenben rajta tartotta a szemét.

A pletyka ma már nem a csúnya asszonyról szól,hanem arról a gazdagságról,aminek az urai lettek. Visszafogta mindenki a hangját,nehogy Jó úr a szomszéd községből hozzon munkást,hiszen itt is sok szegény ember élt és száz,meg száz dolgos kéz várja a munkát.Az asszonyok is a különféle megjegyzések helyett nagyon kedvesen beszéltek róluk.A boltba is megalázkodó nyájassággal tértek be vásárolni,akinek pedig hitel kellett,az olvadozott a kedvességtől.A sok nagyszájú,pletykás,nem tudta,hogy hízelegjen,hogy dörgölődzön a nemrég még kigúnyolt asszonynak.Jóné még élvezte is e hangulatváltozást,egy kis elégtételt érzett,igazságszolgáltatást a sorsának,hogy neki is jut egy kis öröm az életbe.

Jól szaporodtak a juhok,a földek bőséges termést adtak,a pincébe tele hordók pihentek,a boltoknak jó volt a forgalma.Mint Jó uram emlegette”megkezdődött a hét bő esztendő”.Igazi volt,mert gyarapodott,gazdagodott a keze alatt minden,mondták is sokan-„ha ezt látná a vén Gerendai,csodálkozna,tudom”.

A harmadik évben új csoda lépett az életükbe,Róza terhes lett,és amint gömbölyödött a hasa,az orcán a vonások egyre szebbek lettek.A terhesség madonnai szépséget varázsolt az arcára,mosolygott és a boldogság ragyogott a szemében.

Már kezdtek irigykedni Jó uram sajnálói,már kezdték mondogatni”Hogy tudhatta előre,hogy ilyen változás fog bekövetkezni!”Sokan úgy morfondíroztak,ha ezt tudtam volna,biztos nem Jó Jóskáé lesz a Rozi.

Éppen az aratáshoz készülődtek,mikor megszületett a kislány.Természetesen az édesanyja nevét örökölte az apja vezetékneve mellé.Úgy jegyezték be az anyakönyvbe,hogy Jó Rozália született 1916.június 26.Péter-Pál napja előtt.Nagy volt a boldogság,(leírni sem lehet,)egy gyönyörű kislány és bő termést adtak a földek,minden áldás összejött,amit az ember elvárhat a sorstól.

A boldogságnak,a szerencsének van egy furcsa szokása-egy darabig boldogítja az embert,kényezteti,elhiteti,hogy örökké úgy marad.Mikor már megszokta,mikor már úgy érzi,így marad minden örökre,mert ő a szerencse fia,ő a boldog kiválasztott,neki minden csak jó lehet.-Megunja magát a szerencse nála és fogja a boldogságot,és egy óvatlan pillanatban kiosonnak az ajtón.Nem koppan a lába,nem zörren az ajtó,és amilyen csendbe belopakodott az életbe,ugyan olyan csendben távozik.Mindjárt észre sem veszi a hiányát,csak később egy jó idő múlva,amikor már fáj hogy nincs,amikor már érzi nagy a veszteség.A veszteség pedig

mindig nagyobb lesz,a kétségbe esett ember pánikba esik,és eszét veszve rohan,új szerencse,új boldogság felé.De a legtöbb elvétí az irányt,addig keres,addig bolyong,amíg bele nem fárad.Van,aki megadja magát a sorsnak,ahova lökik,odaáll,és keserű szívvel éli,evickél az évek hosszú során a halálig.Van,aki leszámol minden régi széppel-jóval,aki kialakít sok lemondások árán egy maga épített álomvilágot,hamisat,vagy dacosat,amit úgy gondolja jó-és csakis az övé.Ebből a maga választotta börtönből aztán nincs menekvés,megnyugvással kell végigélni minden keservét,minden tévedését.Magányos lesz-kizárja magát az emberek közül-sőt kiközösíti,mert úgy érzi jónak.Ha valakihez szólni,fordulnia kell,egy zagyva kevert hitet választ magának-egy általa szült jóakaróval.

Istenben nem bízik,úgy érzi cserben hagyta,és lelke mélyén nem hisz már neki,de kuszált beszédeiben mégis bevonja,mint aki még most is fél tőle.Egy magányos ember,akihez nem szól heteken keresztül senki,mennyi-mennyi gondolattal,pöröl,vívódik,kérdőre vonja és igazat ad neki.Itt ő az elítélt és ő a bíró.Maga dönti el mi a vétke ,miért kell büntetnie magát.Övé a börtön,ő a rab és ő a porkoláb.Megfordítja a világot maga körül, és elszánt akarattal,meggyőző hittel hirdeti szégyen nélkül,szegénységét,a magára vállalt puritánságot,a koszt és a babonás hitét-Elfordul az emberektől,az emberek elfordulnak tőle,visszasüllyed az ősi világba,és csak a magányba talál vigaszt-talán nem is vigaszt,hanem a rejtőzködést a múlt miatt.

Az erdő susogása,vagy viharos zúgása hoz nyugalmat szíve fájdalmára,amit más elől a magány vastag fala zár el.Oda nem pillanthat be senki,ott fájdalmas érzések lapulnak,amit hallgatásával magába temet,és amit vele temetnek a sírba.

A gazdag nyár,a bő termést adó remények hamar elmúltak,mert a gabonáért alig adtak valamit,a gazdasági válság soha nem látott szegénységgel,kilátástalansággal lepte meg a világot.Az árak visszaesése olyan mértékű volt,hogy a tojásból kikelt csirke,amikor tyúkká érett,a gazda akkor kapta meg érte a tojás árát.Az árak nagymértékű visszaesése,a terhek-az adók,a kölcsönök,a kamatok megmaradása,lehetetlen gazdasági helyzetet produkált.Akinek,banki tartozása volt,ha nem tudta fizetni,a bank nem kegyelmezett-elárverezett mindent.Sok tehetős emberből így lett napszámos,vagy cseléd.Soknak még a házáat is dobra verték,és földönfutóvá váltak szegények.

Jó uramnak is volt adóssága,amit nem tudott időben fizetni,így lett a juh-nyája a bank prédája.Hitelre vett cséplőgépet és más gazdasági felszerelést,azzal a tudattal,hogy a jó termés árából mindent kifizet.A végén kiderült,az egész évi termés ára a kamatra sem elég.A boltokba nem igen volt vásárló,nem volt az embereknek pénze.

A nagy bajok előjelei mindenhol megmutatkoztak,a kétségbeesés mindenhol felütötte fejét.Minden bajt tetőzött,amikor Róza asszony megbetegedett tifuszbba.Mint ahova villám sújt le,minden pusztul és a döbbenet tehetetlensége még a gondolkodást is bénává teszi.Azt mondják a baj nem jár egyedül-de nem ám-hanem most úgy látszik sokadmagával.Két nap múlva a kis Róza is ágynak dőlt,elkapta az édesanyjától a betegséget.Jó uram próbálta megőrizni nyugalmaát,orvosokért futott,gyógyszereket hozott,ápolta akét beteg nőt.Éjszakákat nem aludt,fohászokodott-„mindenem odaadom,csak mentsd meg őket Istenem”.Nézte a két szenvedő nőt,lázzroszás arcukat,szenvedésük könnyet csalt sokszor a szemébe.Hogy nem tudott segíteni,tehetetlenségétől olyan dührohamot kapott,hogy futkosott átkozódva kint az udvaron.Az ég felé kiabált eszelős félelmében,hogy zengett az udvar”legalább az egyiket hagyd meg,ha van benned egy kis jóindulat,-a pici még nem is élt”.Az égre felhőket vonszolt a szél,csillag sem ragyogott,mintha bezárta volna kapuit az ég.Hallod Isten,amit mondok,úgy látom,most becsukod az ajtókat,az ablakokat-nem akarsz meghallani engem?Mit vétettem,verte a mellét,mit vétettem,mond meg-hallod,mond meg!Már azt beszéltek a faluban,hogy megbolondult-de mindjárt hozzá is tették”nem is csoda,hogy így járt szegény”.Pár napi szenvedés után a kis Róza a hajnal hasadó pírjával elment-elszállt a másvilágra.József zokogása kihallatszott az utcára,akik arra jártak,halloták-gyorsan

elsiettek,nem tudták a fájdalmat hallgatni.Róza asszony ebből semmit se tudott,mert ő már öntudatlanul feküdt,ő is készült a nagy útra,készült a kislánya után.

Még jól fent járt a nap az égen,amikor egy sóhajjal kiadta a lelkét.József állt a szoba közepén a két halott között,ordítani akart,de nem jött ki hang a torkán-csak valamiféle fájdalmas nyögés.Letérdelt az ágy mellé és úgy magába motyogta”vigyél el engem isvelük,vigyél el engem is halál”.Az ágy szélére hajtotta a fejét,és öntudatlan álomba zuhant,csak akkor eszmélt fel,amikor a padlóra csúszott és beverte a fejét.Felnézett-már az este kezdte szürke fátylát teríteni a földre,a két kedves megbékélt feküdt,a halott ágy némasága meredt rá.Ott állt szótlantul,kifosztva,már nem érzett,már nem látott semmit,mint a falak,a szekrények,egy tárgy volt ő is-egy mozgó emberi tárgy.

A temetésen a két koporsónál egyedül állt,már nem volt senki mellette-maga maradt.Elment a pár gyászoló asszony,a pap is itt hagyta,amikor elvégezte a dolgát.Ő meg csak állt mozdulatlanul,gondolatok nélkül nézte a földet,mely örökre eltakarta előle kedveseit.Már a csillagok,mint sok-sok égi lámpás ragyogtak,a temető fűvére millió könnycseppet rakott harmatból az este.Egy fájó sóhajjal búcsúzott,bánata terhétől meggörnyedt a háta,a hold is sápadtan nézett a földre.

Az árverés után ami megmaradt,összeszedte,és kiment a gatyás völgynek nevezett erdőbe lakni.

Az a kétholdas erdőréssz úszta meg a kótya-vetyélést,és harminc birka a két pulival.Annyi pénze még maradt,hogy ott kint épített egy kis házat,a ház mellé egy hodályt a birkáknak.A völgy a végén kiszélesedett enyhe lejtővé,hagyva annyi tisztást,hogy egy kis kertet lehetett szelidíteni belőle.Itt az erdő susogásán,a madarak dalolásán kívül nincs más,nem zavarta a csendet.Itt béke volt,a természet békéje és a lélek is békére lelt a völgyben.A házikó minden lakott területtől olyan három-négy kilométerre volt.Utak nem szegélyezték,idegen erre ritkán járt,télen egy-két favágó,vagy vadász,nyáron egy-egy földszomszéd.Lent a völgy elején patak folydogált,onnet hozta a vizet a szomját oltani.Télen,ha nagy hó esett,havat olvasztott,mert képtelen volt lemenni a patakhoz.

Kutat is ástak,hogy legyen víz,mert nélküle élni nem lehet.Öt kútásó ásta,mélyítette,napokig húzták föl a földet,már olyan mélyen voltak,ha fönről lenézett az ember,csupán egy kis lukat látott.Mindig ritkábban rángatták letről a kötelet,mert egyre nehezebb volt ásni,egyre ritkábban lehetett felhúzni a földdel telt vödröt.Húzatok fel-szállt fel a kiáltás a kút mélyéről,felhúzó hengeren megfeszült a kötél,amit két ember hajtott tempósan körbe.Nemsokára megjelent egy fej,majd az egész ember,amint egy keresztbe kötött fán ülve megjelent e felszínen.Kilépett a kút krátere fölül,majd leporolta magáról a földet,és a többiekhez szólva kijelentette:”Azt hiszem,megkínlódunk ezen a szakaszon.”kérdően álltak a társai-mi van,mi van?Mi van,mi van-mondta a följjövő-az van,hogy kemény kőréteget találtam ott lent.Ha ezt a kőréteget nem tudjuk áttörni,fuccsba ment a munkánk,akkor nem lesz víz és nem fizet a gazda.Majd én lemegyek-lépett elő a legfiatalabb kútásó,viszem a csákányt,én majd megpróbálom áttörni azt a kőzetet.Magabiztosan köpött a markába,ő a legerősebb,rajta nem fog ki a kő.Rátelepedett a kötéltre kötött fára és szólt a többieknek,engedjék le.A legöregebb még a lelkére kötötte,a kötelet tartsa lent,ha hirtelen feltör a víz,fel tudják húzni.Leérve mindjárt nekifogott püfölni a követ.A kő makacsul ellenállt a csákány élének,fényes szikrákat lövellt a kőzet,jelezve,nem enged az erőszaknak.A nagy igyekezetnek meglett a hatása,levált egy öklömnyi kő a többiről.A fiatal kútásó a kezébe vette,a világosság felé tartva nézte,csodálkozott,mint ragyog,csillog a kő.

No mi van-szóltak le a társai-boldogsz?

Igen-igen,volt a válasz-levált egy darab és csillogó erek futnak a kőben-lehet,hogy arany!Ebben a pillanatban mordult a gödör,az oldala tompa puffanással rádólt a lent dolgozóra.Még egy sóhaj,még egy jaj szó sem ért föl a mélységből,a kút némán hallgatott,félteve takarta titkát.A föld istene rázúdította féltékeny haragját arra,aki méhe titkát

meg merete sérteni.Csend lett a mélységben,a felszálló por kezdett letelepedni a haragos földre.A megdöbben társak megnémult tehetetlenséggel topogtak,még gondolkodni sem tudtak.

Végre egy felkiáltott-„Gyerünk,assuk ki!”mind ahányan voltak,eszeveszett iramban dobálták a földet,hogy szakadt az izzadság róluk.Két nap kellett,mire kiásták és biztonsággal fel tudták hozni.A kődarab,amit talált,ott volt a megmerevedett ujjai között,gonosz csillogással ragyogott az emberek felé.Senki sem mert hozzányúlni,csak nézték-nézték levett kalappal-mire az egyik kijelentette-ezt temessük el vele,mert ez csak az övé.

Úgy tettek.

Az arany legendája sok embert izgalomba hozott,szervezkedtek nagyszájú emberek,örült ötletekkel álltak elő,de kiásni-megkeresni senki sem merete.Jó Jóska intette őket-„ne tegyétek,mert vér nélkül nem jön az arany a földre.”Nem lett több áldozat, és az arany-ha volt-ma is ott lapul a földbe és ősz idők óta őrzi titkát,csillogását.

Talán csak a Gatyás völgyi fák lopnak belőle egy-egy keveset,azért olyan sárga az akácfa belseje.Ha széthasítanak egy rönköt,ragyog sárgán,mint az arany,ők nem vérrel szerezték e kincset,nekik ingyen adta a föld.

A ház körül alma,cseresznye,meggy,szilva fák adták a gyümölcsöt,a diófák zsákszámra ontották a termést.Ezek a gyümölcsök voltak a téli vitaminforrások,ha pedig húsrá éhezett,levágott egy birkát,vagy csapdát vetett nyulaknak,fácánnak.

Berendezkedett önellátásra-ami van,azt eszi,a téli ruhákat maga varrta birkabőrből,gombot se vette,azt is ő faragta fából.Tüzelőre nem volt gond,ott az erdő.Kínálta magát tüzelőnek,kerítésnek,ha kell botnak.A házon kívül a kényelmet a fal mellé fektetett rönk,mint ülőalkalmatosság szolgált.Úgy volt elhelyezve,hogy ott sütkérezni és vendéget fogadni lehessen.Nem messze hozzá a favágó tuskó méltóságos terjedelmével terjeszkedett,körülötte forgácsok hevertek szétszórva,és haszontalanul beletaposódtak a sárba.A fejsze a tuskó mellé támasztva,állandó készenlétbe,hogyha szükség van rá,ne kelljen keresni.Nem messze a háztól megművelt kert,ahol hagyma,krumpli,paprika termelt a remete részére.Birkák és egy-két kecske legelt a ház körül,hasznos tevékenységüktől nem nötte be a bozót a házat,a környéket.A ház belsejét senki sem láthatta,a kíváncsiskodókat zárt ajtó fogadta,és valami sejtelmes titok,amit meg nem fejtett senki sem.Az ablakon belátni képtelenség volt,nem azért,mert nehéz brokát függöny állta az útját a kíváncsi szemeknek,hanem azért,mert mióta beépítették,azt le nem mosta senki.A zivatarok,a por,a legyek olyan átláthatatlan réteget raktak az üvegre,hogy azon át belátni lehetetlenség volt.Bent sem lehetett kisebb a puritánság,a rend,mint kívül,de ezt csak találgatni lehetett,meglátni soha.Ha ember tévedt arra,a kutyák ugatására előbújít,és kint fogadta a ház előtt.Leültette a farönk lócára,csak ott volt hajlandó tárgyalni vele.Ha nagy telek jöttek,volt úgy,hogy két hónapig se látták,mert ki sem tudott mozdulni a hó fogságából.Volt úgy,hogy kétméteres havat sodrott a szél a lankás völgybe,még a tavaszt hozó nap el nem olvasztotta,lehetetlenség volt átgázolni rajta.Nem volt senkije,még egy árva rokona sem a faluban,úgy az sem igen akadt,aki aggódjon érte.Csak tavasz felé ötlött fel egy-egy erdő szomszédban,hogy ugyan átvészelte-e a telet?Egyszer aztán végig futott a hír a faluban,hogy a Jó Jóska bent járt a Deutsh boltba bevásárolni.Mindenki valahogy megnyugodott,mert kimondatlanul,egy kicsit felelősnek is érezte magát,egy falubeliért,egy emberért.Így ment ez éveken keresztül,két-három évtizedig is,minden tavasszal lesték,megvan-e?Megvolt.

Dacolt az idővel,dacolt a korrall,és mindent túlélte egészségben.Csupán egyre fehérebb szakállal,fehérebb hajjal jött a tavaszt hozó böjti szelek tikkasztó melegével,az erdőszélek megszáradt avarán,tempós léptekkel,mint egy próféta.Cserzett arca piroslott a fehér szakállban,hajszálait erősen lekoptatta a kor,magas,boltozatos homlokán a redők úgy ráncolódtak,mintha minden barázdában nagy bölcsességet vetett volna az idő.mellig érő

szakállá meg-meglebbent a tavaszi szélben,dús bajusza úgy omlott a szája fölé,,ha megszólalt,valósággal úgy látszott,mintha egy szénaboglyából jönne ki a hang.A gyerekek féltek tőle,annyira más volt a mindennapok emberétől,hogy kisgyerek lélek nem tudta hova tenni.Nem mindenkivel állt meg beszélgetni,ha gúnyos mosolyt látott az arcon,attól már el is fordult,az már nem kapott választ.Kint az erdőben,az ő birodalmában már beszédesebb volt,komoly famunkás emberekkel akár fél napot is elmesélt.Ott volt ő otthon,az volt a világa,az erdő volt a szentegyháza,tiszta gondolatok ott a csendben érlelődtek és tiszta fohással szállnak az égbe.Nem kellett neki harangszó,orgona muzsika,sem papi áldás,titkait itt gyónta meg az erdőnek,itt sírta el bánatát,e hatalmas égbolt csillagszemeinek.A magány neki nem csak a nyugalmat adta,hanem új feltevéseket,egyik gondolat szülte a másikat,szülte kételyeit,szülte a bizakodást.Az ember arra született,hogy reménykedjen,hogy a rosszat eltűrje,várja a jót,az elmúlt nap után a másikat.Jöttek a holnapok,nem szebbek,nem jobbak,csak olyan egyformák,nem hoztak reményt-hagyták még élni.

A sok évi magány megtette a dolgát,már magának beszélt,magával vitázott,magának védte,magát okolta,nem volt,aki vitázzon vele.Új hitet talált ki magának,új imákat,új mennyországot.Nem látta megfoghatatlannak az Istent,emberi formát kapott az ő szemében,és földi fénybe öltötte a másvilágot.Jézus,Szűz Mária személyes ismerősei lettek,sőt vendégük volt,beszélgetett velük,mint jó barátokkal.Szerinte a mennyország,a pokol mint elválaszthatatlan hatalmas birodalmat,a lelkek gyűjtőhelye,ahol a jók már angyalok. A bűnös lelkek vezekelnek,a megtisztulás után lesznek csak nyugodtak,ha a tisztító tűz leégette,vagy kiégette belőlük a bűnt.Ez egy hosszú folyamat,amit ő is csak zavaros elmélettel,a gondolatait összekuszálva tudta csak elmondani.Aki komolyan végighallgatta annak elmondta-elmesélte,hogy ő milyen fontos szerepet tölt be,hogy s lelkek szenvedése enyhítésén fáradozik.Bolondnak hitték,pedig nem volt az.

Szentül hitte,hogy amit ő magányában,félig alvó állapotban való látomásai igazak-amit csak ő ismert,a többi csalás,a többi hazug állítás.

Ő tud mindent,mert ő már fönt járt a mennyországba.Képzelete szárnyán repült a lelke,és hihetetlenül gyorsan jutott föl,a teste lent marada szobában mozdulatlanul,amíg vissza nem tért.Ott fönt egy égitestet kapott és Szűz Mária vezette be a mennyország belsejébe.Ott minden fényes volt,ott minden ragyogott,egy falevél le nem hullott,egy virág szirm el nem hervadt.Egy kis dombon megálltak,onnét messze lehetett látni,én úgy láttam,ez az a domb a mennyország közepe.Lent a völgyben az olajfák zöldjéből kilátszott egy hatalmas kemence szerű épület,amint közelebb értünk hozzá,megkérdeztem Máriát.

Ez az épület ugyan mit szolgál?

Ez a tisztító tűz-felete röviden.

Nem mertem neki bevallani,én azt hittem,ez a mennyei pékség.

Amint keleti irányba vetem a szemem,feltűnt egy nagy,szürke tömeg.Furcsa volt ebben a nagy fényességben ez a szürke vonulás,amint közelebb értünk,láttam,hogy egyre gyorsabban jönnek.A vezetőjük fehér lepelben szaporán lépkedett előttük,az utána jövők szinte a sarkát taposták le.Síri csendben jöttek,mintha hatalmas félelem ragasztotta le volna a szájukat.Amint közelebbértünk,én úgy véltem,hogy Jézus a vezetőjük-meg is kérdeztem Máriát-aki ott elől jön,az ugye Jézus?

Mária azt felelte,bizony József az Jézus-én úgy láttam nagyon nagy szeretettel nézett a fiára.

Mondtam Máriának-de magas ember ez a Jézus-ez meg van egy öl magas is?

Mária azt felelte-pontosan egy öl József.

Aztán kinyílt a nagy kemence,a tisztító-tűz hatalmas kapuja,Jézus egyenesen lépkedett befelé,a nagy sereg lélek meg tódult be utána.Mikor beért a nagy szürke tömeg,az ajtók becsukódtak, olyan halkán,olyan csendben,egy kis zörrenés sem hallott.

Mondom Máriának,most Jézus is megég ott bent a kemencében?

Ne féltsd te azt-nyugtatott meg Mária.

És igaza lett, mert a kemence oldalán kinyílt egy kis ajtó és Jézus lépett ki rajta sértetlenül. Na mit mondtam József, szólt nekem Mária-és bemutatott Jézusnak.

Kezet fogtunk és megköszönte, hogy annyi bűnös léleknek segítettem a Földön, és megkért, továbbra is segítsem őket. Azzal elbúcsúzott-mint mondta, neki még sok dolga van, annyi a bűnös lélek, mint a nyű, ma még két csapatot kell elhoznom a tisztítóútzbe. Ivott egyet a kulacsából és hatalmas léptekkel nyugat felé vette az útját.

Mária halkán szólt hozzám-József gyere. Most megmutatom neked a megtisztult lelkeket. Mentünk egy hosszú úton, ahány udvarba benéztünk, mindenhol szorgalmas munka folyt. A megtisztult lelkek csendes alázattal intettek Máriának, én rámm furcsán néztek, mert nem ismert senki. Az utca végén nagy legelő volt, ahol a disznócsorda legelt, amint ránéztem a kanászra földbe gyökerezett a lábam. Az a kereskedő volt a kanász, aki a boltomat elárvereztette.

Máriától megkérdeztem csendbe, ez az ember miért ilyen alantas munkát kapott, ismertem jó módú ember volt a Földön. Hát ha ismerted-mondta Mária-akkor tudnod kell, hogy sok-sok embert becsapott, csalárd módon elvette más vagyonát, súlyos a bűne, neki sokáig vezekelni kell. Nem szóltam, hogy ő volt az, aki engem is kiforgatott a vagyonomból, de lehet, hogy ezt Mária is tudta, azért mutatta meg, hogy lássam meglakol.

Mária egy erdős domb felé mutatott-látod ott azt a szép kastélyt, -ha nem tudnád, annak az úrnője Gerendai Róza a feleséged. Kislányod Rózsika is vele van, gyönyörű, áldott jó lány, minden nap érte fohászkodnak, hogy velük lehess újra. Kérlek Mária vezess oda, látni szeretném őket, könyörgöm. Mária csak egy percre, csak egy pillanatra had lássam őket. Nem lehet József-nem tehetem, Mária ezt szigorúan mondta, meg különben is, már indulnod kell vissza a Földre, lent a kakasok már hirdetik a hajnalt. Kedves Mária-rimáncodtam tovább-nem maradhatok itt velük végleg? Nem József-simított keze végig a fejemen, neked még sok dolgod van a Földön, ott már sok bűnös lélek a te segítséged nélkül elvesznek. Ha elvégezted a munkád odalent, ígérem ide kerülsz azokhoz, akiknek nagyon hiányzol, ez lesz a jutalmad József. Azzal búcsút intett, és én ahogy mentem, ugyan olyan gyorsan visszatértem a Földre-éppen időben, mert a karámból kitörtek a birkák. A nappal eltelt javítással, de a gondolataim ott jártak fent az égen, ahol az éjjel jártam. Jézus szava csengett a füleimbe, hogy rám még itt van szükség, segítsem a Földön a bűnös lelkeket.

De meddig-de meddig!?

Ahogy leszállt az este, sötét borult az erdő fölé, a lombok susogva bólogattak a szélben. A hold sem világított, a felhők úsztak az égen, eltakarták a hatalmas égi lámpást, és szemerkélni kezdett az eső. József lefeküdt, hallotta az eső kopogását és szívta magába a friss eső illatát. Más a hangja az erdőnek ha hull az eső, ott csak akkor kezd nagy cseppekbe hullani, ha a lombok megtelnek vízzel. Ilyenkor mos ki az erdő, reggelre szebb ruhát öltenek a fák, a bokrok-a madarak is szebben énekelnek, a virágok édes, bódító illata száll. A reggeli napban, mint ezüst rögök ragyognak a vízcseppek, verik vissza a napsugár szikrázó fényét. Az apró vízmosásokban békák ugrálnak, olyan sok van belőlük, mintha minden esőcseppel egy-egy béka hullott volna az égből. A nap ontja melegét, ködszerű párát lehel a föld, haragos zöldben virít a fű, és mélyen szívja magába a friss levegőt az ember.

Olyan ünnep féle ez a mai nap, olyan eső utáni semmittevés, olyan jól eső pihenés, amikor erőt gyűjt az ember. József is ült kint a ház előtti rönkön, élvezte a nap melegét. Lecsukott szemmel dőlt a fának, a gondolatai messze jártak, de most nem a múltban, hanem kíváncsian kutatta a jövőt. Azt a jövőt amiből már mind kevesebb jut, amiből már nem lehet sok az élete fonalán-már nagyon-nagyon kopik a gombolyag. Álmod hozott szemére a nyári meleg. Pilláira ólomsúllyal telepedett, messziről úgy nézett ki, mint egy kővé vált apostol.

A nap már a tüskés hegy tetejéről nézett vissza az erdős, bokros völgyre, mire felébredt József. Körülnézett-hű de elaludtam-gyorsan kiengedte a birkákat had legeljenek. Azok mohón harapták a friss füvet, az ürü kolompja mint egy kis harang zengett a fák között, jelezte, merre jár a nyáj. A kisbirka csengője, mint csivitelő kislány felelgetett rá-a zizegő dallamokkal a szél

játszadozott, vitte le-föl a dombok között. Közeledett az este, vörös fénnel búcsúzott a nap, beragyogta még a fák tetejét is, hatalmas korongja eltűnt, hogy mögötte a fénytelen szürkeség lépett a helyére, csak a fák árnyéka volt sötétebb, egy-egy elbitangolt madár sietett, repült a fészkebe. Utána nem lehetett mást hallani, mint a kolomp és a csengettyű hangját, és egy-egy bárány síró bégetését, és amint az anyja felelget rá. Mindig közelebb szólt a kolomp, a jóllakott nyáj hazafelé tartott, vonultak a karámba pihenni.

József kenyeret vett a kezébe, szalonnát, hagymát harapott hozzá-csak úgy kézből, ez volt a vacsora. Csendben leszállt az este, párás sötétség telepedett a völgyre, hűvös borongás futott végig a lombokon, az éjszaka leterítette szürke paplanát. József is bement a házba, gyertyát sem gyújtott, csak úgy odatapogatott az ágyhoz és végig nyúlt rajta a sötétben.

Ki tudja aludt e-vagy ébren álmodott? Elmondása szerint jöttek a bűnös lelkek, jöttek és szólongatták-József segíts! József segíts!

Ki küldte őket, honnét tudták, hova kell jönni, -De jöttek-jöttek sokan, nagyon sokan.

A háztetőre telepedtek, már minden tetőcserépen két-három lélek kuporgott, és siránkoztak: József segíts!

Ahogy az éjszaka éjfélre járt, már akkora volt a hangzavar, akkora volt a segílyt kérő, könnyörgő hang, hogy nem lehetett érteni ki miért van itt. A nagy zürzavarból csak azt lehetett tisztán hallani, azt a szívbe markoló kétségbeesett hangot-József segíts!

József megkérdezte, mond ki vagy, mond mit vétkeztél, hogy tudnék segíteni? Egyszerre ezer név, ezer bűnös lélek egyszerre felelt, egy zavaros zaj, semmi más, hallatszott belőle.

Ez így nem lesz jó, rivallt rájuk József-így nem értek semmit-így nem tudok segíteni. Nagy csend lett, megszeppenta sok bűnös lélek, egy kis csend, tözörgés után megszólalt egy bátortalan hang. Igazad van József, de most hallgass meg engem. Ebben a pillanatban rázendített mind, aki ott volt-engem is-engem is! Mi van itt bolondokháza? Kiáltott József, ilyen értetlen lelkeket én még nem láttam. Most aztán csend lett, halotti csend-minden lélek behúzta a nyakát, mind félt megszólalni. Végre József törte meg a csendet, határozott hangon oda szólt-Te ott, aki az alsó szélső cserépen ülsz, most te beszélj! Most megszólalt egy ideges hang-Én vagyok a Miska, a verekedős, a bicskás Miska. Itt megakadt a hangja, és krárogott. József rádörrent, gyerünk mond tovább, figyelmeztetlek, ne hazudj, és ne kertelj, mert kevés az idő, ha hasad a hajnal, nektek menni kell. Hát én elmondom igazán, mondta Miska lélek-megbicskáltam egy embert, nyomorék lett, majdnem belehalt, nem tudtam jóvátenni, mert belefúladtam a Dunába. Kérlek segíts, én megbántam, én nem akartam rosszat, a sok pálinka tette, megbántam, és neki mentem a nagy víznek. Nagy a bűnöd, szólt József-majd szólok Szűz Máriának-egy kis purgatóriummal talán megúszhatod.

Na te ott, mutatott József fölfelé, aki a kéménybe kapaszkodsz-most te beszélj.

Nagy bünt követtem el József-házasságtörést, megcsaltam az uramat-és tudod kivel? A pappal. Bizony a pappal. Ő már régen leimádkozta a bűnét, ami nekem még ma is megvan. Szegény jó uram felakasztotta magát, én megszülttem a fiamat, amint felnőtt csavargó lett belőle-azóta sem láttam. Látod, nagy az én bűnöm, segíts kérlek, hogy a lelkem végre megnyugodjon.

Na menj Isten hírével, mondta József, majd megpróbálok segíteni rajtad.

Fönn a ház csúcsán egy cingár lélkek a kúpcserépbe kapaszkodott, hogy az éjszaka szele le ne sodorja, ott kapálódzott kétségbeesetten. Te ott fent-szólt József,-mond el röviden, mi a baj?

Kérlek, én végrehajtó voltam, sok-sok szegény embernek elárvereztem a vagyonát, sokat földönfutóvá tettem. Nálam nem volt kegyelem, én mosolyogva kipenderítettem mindenkit a házból-... Ebben a pillanatban nagyon kitágult a könnyörgő lelki szeme, jaj-jaj-jajgatta el magát-ne haragudj, most ismerlek meg-a te házatad is én kótyavetyéltem el. Látod, ennyire szörnyű, kapzsi ember voltam, míg egy ember, akit tönkre tettem agyon nem csapott. Ne segíts rajtam József, nem érdemlem meg. Ne nyávogj itt nekem, förmedt rá József-én már nem

haragszom,és lásd meg,nem csak gonosz emberek élnek a földön.Most pedig menj,keresd meg Jézust,mond meg,hogy én küldtelek,majd ő tudja,mit tegyen veled.

Te ott hátul azon a repedt cserépen,te aki ott hátul nagyon meghúzod magad.Most te szólj,most te beszélj.

Nem tudom,hogy tudsz e segíteni rajtam,kezdte a lélek,kicsit pökhendien,mert nekem annyi a bűnöm,mint réten a fűszál.Ha belém bújt a lopógörccs,mindent vittem,tyuktól az aranyig,még a templomból is a kelyhet és a misebort és a perselypénzt is.Megloptam anyámat,a szomszédomat,a tanítómat,egyszóval mindenkitől mindent.Nem lettem boldog és nem lettem gazdag,és az sem maradt utánam,aki mondjon egy imát.Szegény házban végeztem az életem,ott is megloptam a nálamnál szegényebb társaimat.Most már tudom,értelmetlen,hazug életet éltem-látod,most is milyen kis könnyű lélek vagyok,a többi lélek megvet,azért kerültem ide a leghátsó cserépre.Itt már nem lopok,talán csak azért,mert nincs mit-ha csak más bűnét nem csenem el-abból meg van nekem elég.Kérlek József-ha úgy érzed,hogy ilyen patkány ember lelke is kaphat bocsánatot,akkor segíts,akkor könnyörülj rajtam.Megteszem,hogy szólok az érdekedbe,de semmi jóval nem tudlak biztatni,úgy gondolom,rajtad a tisztítóútz tud segíteni.

Köszönetet se várva József kitárta két kezét,és intett a lelkeknek,mert itt a hajnal,ami nem a bűnös lelkeknek való-ami csak az élők világa.Mint a Nap vöröslő korongja feltűnt a láthatáron a sok bűnös lélek szedte sátorfáját és eltűntek valahova,eltűntek,mint a kámfor,még nyomuk se maradt utánuk a cserepeken.

Így ment ez minden éjszaka sok éven át,jöttek a bűnös lelkek,jöttek segítséget kérni,megnyugvást keresni.Utóbb már annyi volt a bűnös lélek,hogy nem fértek el a cserepeken.Először csak lökdösték egymást,aztán kitört a csetepaté,olyan dübörgés,nesz támadt,hogy majd össze dőlt a ház.Akadtt ott gyilkostól a tyúktolvajig minden,nem csoda,hogy a sok ronda erőszakos lélek között veszekedés tört ki.Szitkok röpködtek az éjszakában,József csendre intő hangja elveszett a hangzavarban-míg egy hatalmas nagy ordítással botját közékük nem hajította.

Megijedtek a hadakozó felek,a pillanatnyi csendet kihasználva József határozottan ordította feléjük-el innen sisere had,el innen elvetemült banda,-értetek nem imádkozom,indulás,nektek a purgatóriumban a helyetek.

Lógó orral elhúzott a sok bűnös lélek,a sötét éjszaka eltakarta szégyenüket,egy-egy hang hallott a távolból.

Csend lett valahára,de József fülét valahonnét egy hang ütötte meg:Jól tetted József,így csináld tovább.”József megismerte a hangot,Szűz Mária szólt hozzá.Megnyugodott a biztató hang hallatán,és hogy csend lett nagy-nagy nyugalom szállt a völgyre,a kusza és felzaklatott lelkére.A csendes éjszaka nyugodt pihenést hozott,már igazán rá fért ez a nyugalom.Másnap éjszaka csak pár bűnös lélek jelent meg a ház tetején,tegnapiak közül egy sem merészkedett vissza.Így ment ez hónapokon keresztül,szolgált a lelkeket,az eget és a földet.Az utolsó birkát is levágta,hogy a húsát egye,hogy erőt gyűjtsön,mert már érezte,hogy gyengébb,erőtlenebb.Már csak ketten maradtak az öreg pulival,nappal a ház előtt pihentek az őszi napsütésben.Már a lelkek sem jöttek,nem volt más,akihez szóljanak.A hűséges kutyával beszélgetett.Hát látod Kócos,ketten maradtunk,te is öreg vagy ,én is,még kitartunk,még vigyázunk egymásra.Na itt egy darab hús,egyél-neked is kell az erő-már neked sincs kedved szaladni a nyúl után.Ne is tedd-hallod kárba veszett erőlködés az egész,csak a legyeket hajtsd el magadról,az is elég munka már neked.Emlékszel,mikor még fiatalok voltunk,hány,meg hány nyulat fogtunk mi ketten,de jó is volt akkor,közösen ettük meg a nyulat,én a húsát,te meg a csontját.Ügyes voltál mindig kiskutyám-simogatta meg a fejét a gazdi-úgy tereltd a birkákat,soha nem mentek kárba.A kutya hűséges szemével úgy nézett,mintha minden szavát értette volna.Hozzádörgölözve élvezte a meghitt pillanatot.Ha ő is tudott volna beszélni,vajon mit gyónt volna meg a gazdájának?Így van,látod,folytatta József,megesszük az utolsó

birkát,minket meg felfal az idő.Így teltek a napjaik beszélgetéssel,vagy szunyókáltak az őszi napsütésben.Megjött az október is,hideg esőt hozott,volt már olyan reggel,hogy dér fehérlett a völgyben.A kis ház kéménye is füstöt eregetett,az öregember bent melegegett-fázott.A zöld lombok lehullottak a fákról,a sok levél mint hatalmas szőnyeg terpeszkedett a völgybe,nesztelenül iramlottak az őszek,a lábuk dobogása sem hallott.Az őszi szél szabadon nyargalt a lombok lehullottak a fákról,a sok levél mint hatalmas szőnyeg terpeszkedett a völgybe,nesztelenül iramlottak az őzek,a lábuk dobogása sem hallott.Az őszi szél szabadon nyargalt a lombtalan fák ágai között,sokszor sivítva,mintha beszorult volna valahova.József számolgatta egy-két hét és megjelennek a famunkások az erdőben.Este viharos szél fújt,hideg lehelete nem sok jót ígért,reggel fagyosan kopogott a föld.József nem aludt,hallotta,mint zúg az erdő,hogy süvít be eszelős hangon a kéményen a szél.Éjfél felé csend lett,mintha valaki megállította volna,jóságos,simogató szellővé.Egy égi hang szólalt meg József szobájában,készülj fel József,nemsokára eljövök érted,becsülettel elvégezted a rád bízott munkát-megérdemled,hogy pihenni térj.József felkiáltott-te vagy Mária?Feleletet nem kapott,de érezte,tudta,hogy nemsokára elhagyja azt a földi világot.Egy lélek még jött hozzá az éjjel-elküldte,már nem tud segíteni,már nincs ereje hozzá.Másnap jöttek az erdőt nézni,mint,hol kell kivágni-és benéztek hozzá.József elkészönt tőlük,elmesélte,hogy várják a másvilágra,mire újra jönnek,ő már Isten országában lesz-szólították,már várják.Mesélt nekik a lelkekről,akiket megmentett,mesélte,hogy járt már fönt a mennyországban,hogy beszélt Szűz Máriával és Jézussal,a tisztítótűzről és hogy milyen kastélyban lakik a felesége és a kislánya.Ott fönt kap majd ő is vigaszt a földi szenvedéseiért és sok-sok fájdalomáért.A favágók összenéztek-kimosolyogták-és megállapították,megbolondult szegény.Azért megkérdezték,ha jönnek legközelebb ne hozzanak valamit a boltból?

Köszönöm,hárította el,nem kell fiam,nekem meglesz mindenem.

Eltelt egy hét is,mire újra mentek a favágók,első útjuk volt,hogy megnézzék,mi van Józseffel.Amint közeledtek,furcsa volt,hogy a kutya nem ugatott-ott feküdt megdermedt testtel az ajtó előtt-holtan is őrizte a házat.Kopogtak az ajtón,nem jött felelet.Tanakodtak,mi tévők legyenek,nem kellett betörniük az ajtót,nyitva volt.Bementek-Jó József feküdt az ágyon,mintha csak mély álomba volna,az arcán megmerevedett boldog mosollyal,mint egy próféta.

A favágók levették kucsmájukat,megadva a végtisztességet és amint kiballagtak a házból,kint az egyik megjegyezte”ez talán nem is volt bolond.”A többiek megértően bólogattak és tanácstalanul topogtak az avaron.Az egyik felocsúdva kijelentette-ezt jelenteni kell-szaladj öcsém a községhezára,szólt a legfiatalabbnak-jelentsd,hogy intézkedjenek.

Halálával egy kis bonyodalmat okozott,annyi hivatalos ember még nem járt a Gatyás völgybe,sem azelőtt,sem azóta.A hivatal intézkedett,eltemették a faluban,mint a többi ide való embert.Valami távoli rokon előkerült-mint rendszeren szokott-aki megörökölte József birodalmát.A házon,ami ért valamit a tető-azt elvitték,a falak maradványai a bozótból,a csalánból kikandikálva még ma is hirdetik,hogy itt élt a medinai remete.Jó József meséi,a maga elképzelt világa,a prédikációival,magasztos beszéde a túlvilági elmesélése,megmosolyogtatta az embereket.Volt aki jósnak,volt aki szentnek,de volt aki bolondnak hitte.

Ugyan hova lettek azok a bűnös lelkek,akik a tetőcserépen ültek?

Ki segít nekik ezután,hogy bűneiktől megszabaduljanak?

Vagy maradnak a bűnök mocskában,amit le nem mos sem idő,sem könyörgő ima.Vagy itt maradtak és ma is itt bolyonganak a Gatyás völgy akácai között,és soha meg nem tisztulva bujkálnak a sűrű bozótos völgyben.A völgy őrzi titkát,a természet remek érzékkel újra teremt mindent,aki érti a föld susogását,annak elmondják a múltat.

Jó Jóska lelke biztos a mennyországba került,abba a csodapalotába,ahol felesége Gerendai Róza az úrnő,és ahol a kislánya lelke öleli körül.A fogadtatást,az örömet már nem tudja

elmesélni-a földi halandó már nem tud vele szót érteni.De ha az égiek betartották ígéretüket,akkor olyan boldogságban lesz része,ami itt a földön elképzelhetetlen.
A Gatyás völgyben a kis ház nincs többé,már csak története van-amíg megőrzi az emlékezet.
Hogyha vannak mesélő kedvű szülők,akik tovább adják unokáiknak,és ha nem szűnik meg a mesélő kedv,a történet megérhet évszázadokat.És sokan nem tudják,hogy nem csoda,hanem valóság,ha csillagos éjjel arra járnak,egy csillag miért áll a völgy felett,és miért ragyog fényesebben a többinél.Ez a Jó Jóska csillaga,ami vigyázza a völgyet,beragyogja az ember múltját és a meghalt medinai remete elpusztult otthonát.Jó Jóska csillaga vigyáz a Gatyás völgyre,a völgy vigyázza Jó Jóska emlékét.

2007.január